

Black Llata Blues és una historieta que, per estricta recomanació de l'autor, no ha de ser considerada literatura fins que els ases sàpiguen escriure llatí en Braille. Com a tants autors amb pretensions d'escriptor, a Biel Mir també li passà que necessitava escriure. I un bon dia, a Capdepera (Pear-Head), després d'uns aconeximents que no sap si li marcaran la vida o no, li va donar per fer una de les coses que li agrada fer: escriure. I volia fer un petit homenatge personal a una persona de qui havia rebut, ja de ben petit, l'interès pels llibres. Aquesta persona surt representada a Black Llata Blues en forma de dos dels seus protagonistes: el doctor Haivaia (Hevia) i Godfy (manera burda, extreta del procediment anglès de transformar godfather, padrí jove, en un terme familiar, retallant la paraula original i fent la terminació en y). El doctor Hevia semblava una persona molt llunyana per a la majoria de la gent, però els qui estàvem a prop coneguèrem les seves vessants alegres i dures, rialleres i serioses, amables i estrictes, responsables i menfutistes... i tantes altres que sabia equilibrar d'una manera tremendament humana, en el significat del terme *humà* més difícil d'entendre per a la majoria de mamífers bípedes que habitem el planeta. En el moment de començar a dissenyar la historieta, a la que van precedir altres temptatives, i per la manca de recursos de l'autor per redactar en formats més interessants, la ploma es va decantar per la combinació de novel·la negra pseudo policíaca i l'humor, aprofitant un món de costums locals que s'anaven descobrint a Capdepera a mida que la lletra fluïa.

Per arribar a ser un homenatge el text havia de ser llegit per altres. Per tant, l'autor considerà que un dels objectius que havia d'acomplir era la facilitat de lectura; no hi ha res pitjor que fumar-se l'infumable. A més, havia de ser un text extremadament respectuós amb els personatges (l'autor encara te dubtes si ho ha aconseguit), gairebé tots ells de carn i ossos en la realitat. Això el va portar a enfotre-se'n del suposat protagonista, l'anti-heroï, representat per l'ombra de l'autor.

"Lo que he hecho ha sido *ficcionalizar* la realidad, he cogido pedazos de realidad y los he incorporado a la novela." Dulce Chacón respecte de "La voz Dormida"

Doncs jo he fet el mateix, però sense sucre!
Biel Mir

CLUB DE LECTURA

DIVENDRES 2 de desembre
a les 21 h

BIBLIOTECA DE
CAPDEPERA

Biblioteques
Públiques Municipals
Ajuntament de Capdepera

BLACK LLATA BLUES

Gabriel Mir

tthjpr2d2://mmm.vlaciatablus.com/gabellins/conya-total35/bielmir.htm

desembre 2011

Gabriel Mir Casasnovas nasqué l'any 1965 a Barcelona, Barcelona. Quan tenia uns nou anys va escriure una redacció a classe de literatura (6è d'EGB, aprox.) i li van fer llegir en públic; el que més li va sorprendre era que fins i tot la professora reia de les bajanades que havia escrit. Curiosament, un o dos anys abans, un migdia a la cuina de casa havia declarat a la seva mare "cuando sea mayor quiero ganarme la vida escribiendo" (sí en castellà; encara no sabia ni papa de català). La resposta de la seva mare encara repica a les poques neurones que li queden (al fill, evidentment): "¡ni lo sueñes, te morirás de hambre!". Normal resposta d'una mare, que vol el millor per als seus fills, quan ha viscut una guerra civil i una dictadura. A ell, però, li quedà gravat com una prohibició més de tantes com n'havia d'aplicar la mare d'una prole de sis fills i una filla per mantenir l'ordre a casa. Segurament, la mare pensava més en el ranxo a curt termini que en el futur alimentari imperfecte del cinquè de la tribu.

Però com sempre passa amb les prohibicions, només alenen les ganes de saltar-les. Per tant, quan l'autor va començar a trescar per les muntanyes dels Pirineus a l'edat de quinze anys es posà a escriure les ressenyes. Era una època quan costava obtenir informació de les rutes per ascendir als cims, o per resseguir les vies d'escalada sabent quins obstacles podies trobar; i ell es posà a escriure les que feia. (Mai s'han publicat i és millor així, no sigui que algú es perdi i encara denunciï l'autor). Aquest costum seguí amb les travesses nàutiques en treballar de patró, identificant accidents geogràfics (no confondre amb accidents de circulació), estones significatives de la convivència a bord, pedres que trobaves sota la quilla de l'embarcació (aquests sí accidents de circulació), etc. Tampoc no s'han publicat i,

donat que surten molts personatges reals, serà millor esperar que l'autor "ens deixi". De la nàutica moderna i les lletres ancestrals va sortir el moment clau per saltar-se professionalment la "prohibició" materna: el 1990 va començar a col·laborar amb una revista de nàutica, cobrant! El 1996 ja obtenia una secció fixa, i tres o quatre anys més tard passà a dirigir l'àrea tècnica de la revista (Navegar). Navegant i escrivint, viatjant i cobrant a final de mes es planta el començament de l'estiu del 2008. Després d'aquell estiu ell i família es traslladen a Pear-Head (perdó, a Capdepera) i allà viuen l'experiència més intensa de la seva vida, quaranta dies dedicats a tenir cura del doctor Hevia, ja malalt.

La resta, em sap greu, però ja la ~~patiu~~ sabeu.

Obres

1. 2011. *Decapat d'una taula de fusta*
2. 2010 - 2011. *Al corral, traient herbes que no servirien ni per veure ni per fumar.*
3. 2009. *Pintura d'alguna paret.*
4. 2008. *Alguna cosa de fusta, també, però ara mateix no sé quin trasto era.*
5. 2007. *Qualque xapussa d'alguna embarcació.*
6. 2006. *Canvi d'oli del cotxu.*
7. 2003. *Fa tant de temps que ja no me'n recordo.*
8. 2001. *Qualque odissea...No sé, no em feu pensar tan enrere...*

Bibliografia

1. Black Llata Blues

Altra grafia sense biblio:

2. Poesies per a particularEs
3. Texts inèditsimilloraixíperbédetots

Revistografia

4. Navegar (editorials Luike, Luike-Motorpress i Motorpress-Ibérica)
5. Cap Vermell digital (sí; em fan aquest favor de deixar-me escriure qualque moment...)